

ността да си служатъ съ легалнитѣ и единствен-
но пѣлесьобразни срѣдства за борба: устна и пе-
чатна агитация между обществото, професоритѣ
и самитѣ студенти, даже манифестации и адреси
до Акад. Съвѣтъ, но адреси, които по форма и
по съдържание да не компрометиратъ самата
кауза или своитѣ автори и поддържници. Едвамъ
слѣдъ една или двѣ години безуспѣшна борба
би имало причина и оправдание за постѣпки
като тия, които сега образуваха началото на
борбата. Слѣдъ такива борби и въ общество-
то не би имало двѣ мнѣния върху правото
на студентитѣ, — както сега нѣма двѣ мнѣния
върху прибързаността и необмислеността на
тѣхната акция!...

*

Прѣминуваме къмъ студентския вѣстникъ.

Докато за Писмото трѣбва да се считатъ
отговорни всички студенти, които сѣ го и подпи-
сали въ оригиналния ръкописъ, за студентския
вѣстникъ — „Академическа Свобода“ — не мо-
гатъ да се считатъ отговорни нито всички, нито
даже мнозинството. Наистина, никой студентъ не
излѣзе да протестира противъ онзи недостоеенъ
начинъ, по който се водѣше тамъ „борбата“, но
българина — и студента и професора — въобще
рѣдко протестира щомъ не се касае до неговата
кожа. И, струва ни се, най-малко професоритѣ би
имали право да прилагатъ върху студентитѣ тая
логика: всички ли отъ тѣхъ напимѣръ сѣ соли-
дарни съ тоя Правилникъ? Всички ли считатъ
достолѣпно да провѣрватъ, кой присѣтствува на